

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Det må sige sig selv, at et parti aldrig skal afskrive sig muligheden for at kunne have maksimal indflydelse på tingenes tilstand. Det ønsker Socialdemokratiet, og det er også klart, at vi er en troværdig samarbejdspartner, og derfor løber vi ikke af pladsen ved indgåede forlig. Men jeg mener faktisk også, at i 1998 havde man mulighed for at tilslutte sig det forlig, som man nu synes, man er meget imod. Havde man ikke mulighed for at tilslutte sig ved justeringen af den tredje fase i 1998?

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Mine forhåbninger slog ikke til. Fru Jette Gottlieb får den tredje og sidste korte bemærkning, men derefter er vi helt givet tilbage i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jamen hr. Bjarne Laustsen må jo være tungnem. Spørgsmålet er ikke at afskære sig fra at debattere med nogen, og spørgsmålet er ikke at afskære sig fra at inddrage alle partier i debatten. Spørgsmålet er, om Socialdemokratiet vil frigøre sig fra den afskæring, de har lavet ved at binde sig til nogle løbende forlig. De forlig kan opsiges op til et valg, og det er ikke at rende af pladsen. Det er ikke et spørgsmål om at bryde forlig, det er et spørgsmål om, at man melder op til et valg, at efter valget ønsker man at stå frit. Det er en fuldstændig normal procedure, og det er bare det, jeg spørger om.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Hvis man får svar på sine spørgsmål, endda meget kontant, og så stiller dem igen, kunne det jo være den anden vej: at man selv er tungnem.

Jeg har sagt, at vi ikke vil opsigte det forlig, vi har indgået sammen med forligskredsen om justeringen af arbejdsmarkedspolitikken, men at vi til gengæld er åbne over for at drøfte sagen meget, meget bredt. Der er stadig masser af punkter, hvor der ikke er forlig, men hvor der bestemt stadig er muligheder, og vi så jo i går her i salen, at vi har forlig om arbejdsmiljøpolitikken med nogle, vi har forlig om voksen- og efteruddannelsesreformen med andre, og med hensyn til den aktive arbejdsmarkedspolitik har vi forlig med nogle helt tredje. Sådan vil det være i dagens Danmark, når der ikke er et parti,

der har flertallet alene. Så vil det samarbejdende folkestyre fungere på den måde.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Jens Vibjerg som ordfører.

Jens Vibjerg (V):

Indledningsvis vil jeg sige, at jeg synes, det er godt, at SF har taget initiativ til denne forespørgsel om aktivering.

Jeg vil godt lægge ud med, at som et af partierne bag arbejdsmarkedsreformen tager vi selvfølgelig et medansvar for indholdet, og vi er derfor også villige til at løse de problemer, vi nu står over for.

Vi må ikke glemme, at de reformer, vi har gennemført, har givet gode resultater. Men det er jo ikke en tilfældighed, at vi står her i dag. Det er nok ikke engang bare, fordi der er et folketingsvalg i farvandet. Nej, vi er her i dag, fordi der er alvorlige problemer med den aktiveringspolitik, vi på vegne af befolkningen bruger milliarder af kroner på.

Jeg vil ikke lægge skjul på, at vi fra Venstres side længe har været fremme med ideer til, hvordan man kan få aktiveringsindsatsen ind på det rette spor, nemlig ved bl.a. at indføre resultatkontrakter og konkurrence i systemet. Jeg har i dag med glæde noteret mig, at ministeren ikke bare har lyttet til vore konstruktive forslag, men også er ved at tage nogle af dem til sig.

Vi står over for to alvorlige problemer. For det første edb-systemet Amanda, et problem, der udspringer af manglende og dårlig ledelse, og dernæst et mere strukturelt problem, nemlig den måde, vi driver aktiveringspolitik på i det hele taget. Problemerne kommer dels til udtryk i, at de lediges ret til aktivering i 75 pct. af aktivperioden ikke opfyldes, dels i at aktivering kun resulterer i, at ca. en sjettedel af de aktiverede kommer i varig beskæftigelse. Amanda har vi diskuteret længe, og jeg skal ikke her gennemgå sagen fra start til slut, men bare gøre opmærksom på, at problemerne startede helt tilbage i 1997 med forsinkelser og yderligere budgetbevillinger.

Årsagen til de skuffende resultater med hensyn til selve aktiveringen er først og fremmest, at man beder kursusproducenterne om at lave det forkerte. De bliver nemlig aflønnet efter, hvor mange ledige der er på kursus i systemet, og ikke efter, om de ledige bliver sat i beskæftigelse. Det svarer næsten til, at man betaler en snedker for den mængde høvlspåner, han efterlader,